

כל סדרה של נאטוראלים מסיימת ב"פאסה דה סציו" - הטיית החזה מול הפר כדי למשוך אותו להסתערות נוספת שתשלים את מעגל ההתקפה. ההתנגנות היחידה של הלור חם ב"פסה דה נאטוראל" וב"פציו" היא הטייה קלה של הבטן פנימה. מבלי להזיז את הרגליים ממקומן אפילו במילימטר אחד, והעברת המולטה באותו זמן מעל ראשו של הפר. ומי שראה מטודור תופס את הפר בקרניו לאחר ה"נאטוראל" או סוטר בחזקה על פיו או כורע לפניו על ברכיו וקורא לו בשמות ומתגרה בו בבוז, יבין ש' בכל זאת מלחמה לפניו.

לאחר סדרה של "נאטוראלים" או "איודא דוס", מגיע מה שנקרא כפי הספרדים "רגע של אמת". המטודור ניצב בפרופיל אל הפר, החרב בימינו, המולטה בשמאלו. הוא קורא לפר, או מתקרב אל הפר בצעדים קטנטנים מבלי לשנות את מצב גופו - ושתי השיטות שונות תכלית שינוי. במולטה הוא צריך שוב תפוס את עינו השמאלית של הפר ולכופף בצורה זאת את ראשו ארצה; ואז, כאשר הם הופכים לגוש אחד, להרים את גופו וידו הימנית מעל לקרני הפר, ולנעוץ את החרב בין שתי עצמות השכם. זהו רגע האמת לאמיתה, מפני שברגע זה, אם יראה הפר את החרב וירים את ראשו, ימות המטודור. וכאמור, בחישוב המרחק והזמן, כל משב רוח קל בקצה המולטה, יחרצו את דינו של המטודור למות.

אם חדרה החרב עד שליש מאורכה, הרי זה מספיק לפי החוקים. אם חדרה יותר, ועד הסוף הרי זה משובח. אם הפר לא מת במי קום, ממיתים אותו במכת פגיון בבסיס המוח. שלושה צמדי פרודת דוהרים אל הזירה, אחר גוררים את גופת הפר למקום שכל באיו לא ישובו. אם היה הפר אמיץ, מוכה אותו הקהל בתשואות רמות. השמשים מפזרים חול על הדם, ופר חדש עולה לזירה.

לא תחסום פר

בקאליה ויקטוריה במדרית, כמטחוו קשת מהפוראטה דל סול, שוכן מרכז העצבים של מלחמות השחרים של ספרד. שם נמצאים כל משרדי הזירה וסוכנויות ה' כרטיסים, שם, בבתי-הקפה ובארים קטנים, שעל מדיהם ערוכים סרטנים שלוקים וצדי פוח וחסיילוני מים ופאטאטאס פריטאס וגלי לי צ'וריוו וסאלציצ'ון והביות יין ואזוי תונאס, יושבים מאות מטודורים המתפשים חוזה, פיקאדורים ובאנדורילירוס המבקשים להם בעלים, סרסורי זירה, אפיסיונאדוס (חור) בבי מלחמת שחרים), זונות ונערים המבקשים להיות מטודורים, ובשטר פרוטות תמורת כל כוסיית מהללים את עצמם, מגנים את כל האחרים, רבים, מתלוצצים, לומדים, מלמדים, ומבלים את ימיהם בדרך שרק אנשי זירה יכולים לבלות בקאליה ויקטוריה. אני מקווה ששאלו ביבר שבע רצון, וגם פרויקה, האוהב חיות. על שניהם חשבתי ב' זירה, וגם על בן גוריון משדה בוקר, שהיה יכול להיות לוחם שחרים מעולה, אילו היה מבטיח לשוורים שיכון.

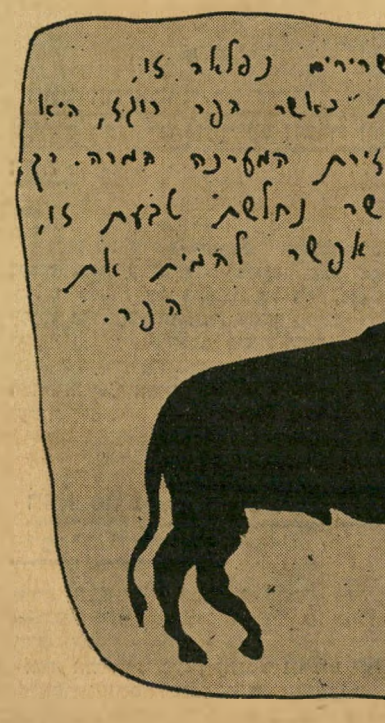
מילדות (הילדות שלי); אולם זה תלוי בגישתו של הצופה ועוד יותר בדעותיו הקדו מות, ומעיד לדעתי על חוסר טעם וחוסר הבנה למתרחש על הזירה. אשר לי, איני מוצא כל טעם בתיאור מבדח של מחזה שנקודת ה' שיא שלו היא מוות. ולא איכפת לי אם יגידו עלי שאין לי הכשר רון לראות את המגוחך שבטראגי. מהיום בו התחלתי לכתוב ראיתי רק את המגוחך שב' מגוחך; ואם היתה טר' גדיה בכל העניין הזה, הרי היתה זו רק הטר' גדיה של אלה שלא תפסו שהמגוחך הוא אמנם מגוחך.

אך נחזור לסוארטה דה מאטאר. בשלב זה התעייף הפר כמעט עד לאפסית כחות. והוא מוכן להתקיף רק כאשר שר הוא בטוח שימצא מטרה נוחה לקרניו. לכן חייב המטודור ב' שלב הזה להסתכן ככל האפשר ולחשוף את גופו ממש ובלי חכ' מות לקרני הפר.

המבצע המסוכן ביותר הוא ה"פאסה נא' טוראל". המטודור עומד ישר, זקוף, יד שמאלו תלויה לצד גופו בתנוחה טבעית, ובה היא מחזיק את המולטה הקצרה, הי' רוכה על מקל קצרצר. ביד ימינו החרב. הפר קרוב אליו, רואה את האדם בדיוק מ' לו ובטוח במטרה לקרניו. הלוחם צריך לת' פוס את עינו השמאלית של הפר במולטה האדומה, כדי שהפר במרוצתו יחטיא את גופו בכנטימטר או שנים, לכל היותר. אם ראה הפר את המולטה דווקא בעינו הימנית, הרי זה סופו של המטודור. ה"פאסה נאטוראל" הוא המותח והמתרק ביותר, כי הלוחם והפר הופכים בו לגוש מנומנטלי אחד, מתנגשים גוף בגוף, נהדפים אחד מהשני מעוצם ההתנגשות, והקרניים חולפות ברפרוף או קורעות את בגדיו אי פורמות את עורו של הלוחם. מי שמבצע את ה"פאסה נאטוראל" שישבע פעמים ב' או חר זו הוא לוחם שוורים גדול, וההיסטוריה מציינת שרק חוסליטו, בלמונטה, מאארה ו' מנולטה עשו זאת.

רגע שר אמת

קל לרמות את הקהל ולהציג דבר הדור' מה ל"נאטוראל", אם מחזיקים את המול' טה ביד ימין, כשהיא כרוכה על החרב. בצו' רה זאת מוגדל שטחה של המולטה, והפר רואה לפניו מטרה יותר גדולה, והוא חולף במרוצתו במרחק יותר גדול מגוף הלוחם.

השוורים - אנטומיה ופסיכולוגיה של הפר. הרף-שניה או סנטימטר, משב רוח קל בקצה המולטה - די בכך להרוג את המטודור הטוב ביותר. תוך מהלך הקרב מגלה הפר נטייה לחזור למקום מסויים בזירה, בו הוא מרגיש, משום מה, בטחון יותר גדול. לרוב הוא בוחר מקום בו הוא ניצב כשגבו אל הקיר, אך מקום זה יכול להיות בכל נקודה שהיא בזירה, והבחירה היא פסיכולוגית ולא גיאוגרפית. על המטודור לגלות נטייה זאת של הפר להסתלק אל ה"קרנטיה" שלו, ולהוציא משם את הפר בכל מחיר, אחרת אי אפשר יהיה להרוג אותו. ב"קרנטיה" משתנה המנ' טלויות של הפר, והוא עובר ממצב של התקפה להתגוננות ומלחמה על חייו. אם הפר נלחם על חייו, הוא הופך להיות זריז, ערכומי ומסוכן יותר מנמר. שום סמרטוט אדום לא יועיל להסיח את דעתו מהאיש העומד לפניו, והוא יתקע את קרנו הנוראה בתנופה את דווקא בכטנו של ה' מטודור, ודווקא ברגע לא צפוי. אם הפר עקשן יותר מהאדם, ואם המטודור איבד את

סבלנותו בנסיגותיו להוציא את הפר מה' "קרנטיה", ומחליט לחסל את הפר במקום שבוחר הפר, הריהו מתאבד נואש.

קרב פנים-אד-פנים

קל מואר לכתוב בצורה הומוריסטית ומבדחת על מלחמת שוורים, וכך עשו כמעט כולם, ביניהם גם נחום גוטמן, ידידי

ועמידה על חייו, ואז נהפכת מלחמת השוורים למחזה רצחני. הספרדים מבינים יפה את הענין, ומבדלים היטב בין הריגה ובין רציחה, ומטודור רצחני זוכה בשדירות כוזב ובמטר כרייזור קשים על ראשו; ובדרך כלל, מתוך נסיון עצום בחיים, מיטיבים הספרדים לקלוע בכרים אלה. כאן יורשה לנו להעיר שגדולי המטודורים של ספרד, כמו חוסליטו ומנולטה, נרצחו בידי הקהל יותר מאשר בקרני הפרים, אך לאחר מותם בזירה הוצבו להם מצבות מפוארות.

הזה השוף מוד קרניים

אם המטודור נכנס לאכסאטה, הוא חוקע בעצמו את הבאנדוריליאס. בדרך כלל עושים זאת שני הבאנדורילירוס. הבאנדריליאס הם שני מוטות עץ קטנים שבסופם להב פלדה קטן ומשונן. נהוג לנעוץ עד ארבעה זוגות של מוטות אלה בגבו של הפר, לשם שתי מהירות: תיקון פגמים בפר, והאטת המהירות עם הגברת רצון

הלחימה. אם הפר מגלה נטייה להתקיף הצידה, מתקנים נטייה זו בנעיצת הבאנדוריליאס בצד ההפוך. לא נועצים אותם עמוק, אלא בדיוק מתחת לעור. למירות של הפר מואטת בשל כך, אך הכאב מגביר את רוח הלחימה.

זהו הקטע הדוקורטיבי ביותר של המל' חמה. הבאנדוריליריו אינו מצוייד בשום נשק ובשום אמצעי להסחה. עליו להתקדם במ' רוצה בדיוק לעבר הפר, המסתער לעומתו, לקפוץ ולהתרומם באוויר בדיוק בין קרני הפר ולנעוץ את הבאנדוריליאס בגב, מאחורי הקרניים, ותוך כדי כך לקפוץ הצידה ולהציל את עצמו. מבצע בל יאמן, אך הוא חוזר 24 פעמים בכל קרב.

כדי להבין זאת יש לציין כי את הבאנדריליאס יש לנעוץ משני צידי עמיד השורה ובשום אופן לא לפגוע בעמוד השדרה, כך שאי אפשר לבצע זאת בצד. לכן, חייב הבאנדוריליריו להתקדם בדיוק בזווית ישרה אל קרני הפר, והואיל ואין בידו קאפה או מולטה כדי להסיח בה את דעת הפר ולכופף את ראשו, עליו להתרומם מעל לקרניים, לחשוף את בטנו ותוהו לנגיחה, להטיל את הבאנדוריליאס בכוח ובדיוק, ול' הסתלק בדרך מסתורית. באנדוריליריו הממ' תיך לפר כשגבו אל הקיר הינו מתאבד, אך היו כאלה. הסוארטה דה באנדוריליאס היא הדומה ביותר, משום מה, למחול ספרדי.

קרן נעוצה בבטן

לשלב הסופי, המרתק והמסוכן ביותר הוא הסוארטה דה מאטאר - שלב הריגה. במקום הקאפה הגדולה מחזיק ה' מטודור את המולטה הקטנה והאדומה בידו, כשהיא כרוכה על מקל קצרצר. כאן עליו להיות מצוייד בכל הישגי המדע של מלחמת